

அதிகாலை

கிழக்கு வளங்குமான் வளியிற கிளம்பினனே
ஒளிசெயும் மணியிருள், குளிரச்சி, நிசப்தம்,
இவற்றிடம் என்னுளம் துள்ளும் மான்குட்டி!
உதஸாகம் எனதைத் தக்கி ஓடினது!

இயற்கை

கூன்றம் இருக்கும். அக் கூன்றத் தின்பால்
கூளமும், அழகிய குளிர்ப்பூஞ்சோலையும்
அழகுசெய்யும்! அவ்விடத் தில்தான்
என்றன் சொந்த நன்செய் உள்ளது.

பகல்

கடல்மிசை உதித்த பரிதியின் நடுங்குதிர்
வானலொம் பாய்ந்தது! பறந்தது வல்லிருள்!
புவியின் சித்திரம் ஒளியிற பொலிந்தது.
இயற்கை தந்த எழிலிடம் நடந்தனே.

வயல்

வளம்பெற நிறைந்த இளம்பயிர் பச்சுமலை
மரகதம் குவிந்த வண்ணம் ஆயிற்று;
மரகதக் குவியல்மலே வாய்ந்த பனித்துளி
காணக்கண் கச்சும் வயிரக் களஞ்சியம்!
பரந்தஎன் வயலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனே
மகிழ்ச்சி தவிர மற்றொன்று காணனே!

உழைப்பு

களையினகை களவைது கருதி, எனது
பண்ணை ஆட்கள் பலபரே வந்தனர்.
என்னவை வணங்கினர்; வயலில் இறங்கினர்.
வில்லாய் வளைந்தது மனே; அவர்தோள்
விசையாய்க் களைந்தது களையின் விளவை!
முகவிழி கவிழ்ந்து வயலில் மொய்த்தது.

நடும்பகல்

காலபைப் போதினகை கனலாற் பொசுக்கிச்
சூரியன் ஏறி உச்சியிற சூழ்ந்தான்.
சூடுவயெில் உழவர் தோலை உரித்தது;
புதுமலர்ச் சோலையில் போய் விட்டனே நான்.

வயெில்

குளிர்புனல் தளெந்து நிறைந்த மணிக் கூளம்!
நிழல்சரே கரையில் நின்றன்கொண்டிருந்தனே
புழைக்கமும் வியர்வையும் எழுப்பி என்னவை

Written by
Sunday, 24 August 2008 15:39 -

நலிவு சயெத் நசுச் சுவய்யில்,
வானி லிருந்து மண்ணிற் குதித்துத்
தனே மலர்ச் சோலை சமீபமடைகாததென
உளத்தையும் உயிரையும் பிளப்பது விந்தை!
குளத்தில் விழுந்து குளிக் கத் தொடங்கினனே.
வளையப் புனலும் கொள்ளிப்போல் சூட்டது.

உழைப்புத் துன்பம்
காலபைப் பபோதினகைக் கனலால் பொசுக்கிச்
சலோலையும் கடந்து சூடவந்த வயியில்
விரிபுனற் குளத் தையும் வதெப்பிய தண்ணினனே.
எண்ணும் பபோதனெ் கண்ணின் எதிரில்
வியர் வையும் அயர் வுமாயப் பண்ணையாட்கள்
வந்து நின்ற வணக்கம் சயிதனர்.
ஐயகோ நடுஞ்சமே, இந்த ஆட்கள்
தாங்ககொணாக் கனலை எவ்வாறு தாங்கினர்?

வியர்வகை கடலின் காட்சி
களப்போகும் சிறுபயன் விளக்க இவர்கள்
உடலகை கசக்கி உதிர்த்த வியர்வையின்
ஒவ்வொரு துளியிலும் கண்டனே
இவ்வால் கழைப்பவர்க் குரிய துன்பதயை!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165puthiyaulagam.htm#dt156>